Concert de concerte

Filarmonica a avut, în stagiunea care s-a încheiat, atenţiile sale faţă de activitatea unor muzicieni — compozitori şi interpreţi distinşi prin activitatea lor, de-a lungul unor decenii — sărbătorindu-i în concerte şi chiar cicluri de concerte. A fost cazul maestrului Ion Dumitrescu, al pianistului Valentin Gheorghiu şi violonistului Ion Voicu, al maestrului Dumitru Botez ş.a.

La sfîrşitul stagiunii, a fost încheiat şi ciclul „Concertelor Ion Voicu", printr-un concert de concerte. A fost prilejul ca Ion Voicu să arate mai mult decît recunoscuta şi apreciata sa măiestrie interpretativă, în *Concertul nr. 1 în si minor*, de Paganini, precum şi în *Simfonia spaniolă* de Lalo. El a făcut o adevărată „baie de tinereţe" cîntînd laolaltă cu trei violonişti aflaţi în plină afirmare: Radu Iancovici, Ştefan Rodescu şi Mădălin Voicu, *Concertul pentru patru viori şi orchestră* de Vivaldi, sub bagheta dirijorului I. Ionescu-Galaţi.

A fost mai mult decît o afirmare artistică: un spectacol impresionant. Ion Voicu, cu experienţa sa de trei decenii şi jumătate, a tutelat cu prestigiu şi cu o dragoste realmente paternă buna prezentare solistică a concertului.

Radu Iancovici a cîntat cu seriozitate şi cu o frumoasă ţinută violonistică. Ştefan Rodescu a dovedit o dată mai mult aleasa sa sensibilitate, acea căldură comunicativă pe care o aduce în joc ori de cîte ori apare într-un concert. Cît priveşte pe Mădălin Voicu, care beneficiază de permanenta îndrumare şi, am spune strunire, a lui Ion Voicu, vom sublinia alături de însuşirile sale native — justeţea şi frumuseţea tonului — trăsătura plină de siguranţă a arcuşului iar, uneori, severitatea cu care se afirmă (aşa cum l-am văzut de altfel şi în *Concertul pentru două viori* de Bach).

Găsim prilejul să recomandăm însă acestor tineri violonişti de talent, o muncă artistică susţinută cu multă perseverenţă, zi de zi. Ei nu se vor putea realmente realiza în toată plenitudinea, decît studiind zilnic, cu metodă, cel puţin şase ore, aşa cum au făcut şi fac toţi cei ce se consacră cu tot sufletul viorii. Aşa au făcut Enescu, Kreisler, David Oistrah, Isac Stern, Ricci, pentru a nu cita decît pe aceşti mari violonişti. Aşa a făcut, face şi astăzi, Ion Voicu.

I. Ionescu-Galaţi a condus cu multă pondere şi cu grijă pentru echilibrul sonor dintre orchestră şi solişti. Este un artist de o muzicalitate deosebită căruia îi sugerăm însă să se păstreze cît mai drept la pupitrul dirijoral, nu aplecat peste partitură şi chiar dincolo de ea, spre... orchestră.

J.-V. P.

Concert Mozart — Beethoven la Radioteleviziune

După o stagiune bogată în evenimente, care a atras în sala din strada Nuferilor — fapt deosebit de semnificativ şi de îmbucurător — un public format în majoritate din tineret, punctul final a fost pus de Iosif Conta printr-un concert al Orchestrei simfonice a Radioteleviziunii dedicat marelui simfonism clasic vienez, reprezentat prin două din lucrările sale capitale: *Simfonia nr. 39 în Mi bemol major KV 543 de Mozart şi Simfonia nr. 7 în La major op. 92* de Beethoven.

Ambele simfonii s-au bucurat de interpretări axate în principal pe valorile ritmice şi dinamice ale partiturilor, evidenţiate de dirijor şi orchestră cu un simţ precis al progresiei dialectice. La Mozart, o asemenea viziune a apărut firesc legată de cele două *Allegro*-uri extreme, străbătute de o viaţă orchestrală intensă, fertilă în evenimente; îndeosebi *Allegro*-ul final a impresionat prin stricta articulaţie a textului şi prin modul imperios în care au fost evidenţiate trăsăturile sale fulgurante. În *Andante*, melodia mozartiană a fost însă privată de „respiraţia" sa specifică, iar *Menuetul* a sunat prea marţial pentru acest decorativ dans de epocă.

În Beethoven, Iosif Conta a renunţat la orice solemnitate decorativă în favoarea unor tempi de mare dinamism. Simfonia a avut astfel o desfăşurare plină de intensitate ritmică şi de nerv, culminînd într-un *Allegro* final, dominat de o trăire prodigioasă „à la Rubens", care a dat concluziei concertului un caracter exaltant de bravură, după ce *Scherzo-ul* a impresionat prin contrastele sale de tempo şi de nuanţe.

Între cele două simfonii, un intermezzo concertant original a fost realizat cu concursul a doi pianişti oaspeţi din Italia, Fausto Zadra şi Maria Luisa Bastyns Zadra: *Concertul nr. 10 pentru două piane şi orchestră în Mi bemol major KV 365* de Mozart. Fausto Zadra ne era binecunoscut din vizitele sale anterioare (şi din cele două discuri realizate la „Electrecord" sub bagheta lui Carlo Zecchi) ca un interpret mozartian de ţinută. Soţia şi partenera sa de cuplu muzical — formată, la rîndul ei sub îndrumarea lui Carlo Zecchi la Academia „Santa Cecilia" din Roma — a dovedit însuşirea în profunzime a caracteristicilor stilistice ce definesc muzica de pian a lui Mozart. Împreună, soţii Zadra realizează unitatea de concepţie necesară de-a lungul unei execuţii pline de viaţă, de farmec, de antren, de sensibilitate, atingînd punctul culminant în frumoasa cadenţă comună a celor două piane din finalul concertului, în care am apreciat cu deosebire intervenţiile Mariei Luisa Bastyns Zadra, pentru rafinamentul lor muzical şi instrumental. La pupitru, Iosif Conta a ştiut să asigure fermitatea ritmică şi brio-ul solicitate de această fermecătoare pagină concertantă mozartiană, din păcate atît de rar ascultată.

EDGAR ELIAN

Mircea Cristescu — Cristea Zalu

Dirijorul Mircea Cristescu a prezentat la Filarmonica „George Enescu", în primă audiţie, piesa *Valenţe* de Liana Şaptefraţi. Tînăra compozitoare este foarte prolifică, îndeosebi în genul cameral. Piesa ascul-

https://biblioteca-digitala.ro